

bære igennem, og hvis man sådan skal tage dem fra en ende af, er der et af lovforslagene, som Enhedslisten har tænkt sig at stemme for, og det vil jeg starte med.

Det er lovforslag nr. L 228 om administration. Vi kan på mange måder se, det er godt, at der nu kommer en lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Den indeholder en række gode elementer med større retssikkerhed, større klarhed, og der er fastsat forskellige tidsfrister for kommunernes behandling af en ansøgning og ankemyndighedens behandling af klager. Borgeren skal også have bedre muligheder for at være aktiv medspiller i behandlingen af en sag, der vedrører én, og der foreslås også åbne journaler og ret til at skifte sagsbehandler. Der er brug for konkrete tiltag, hvis lovens intentioner om brugerindflydelse skal blive til andet end pæne ord.

Der er ingen fornuftig grund til at lave ankebegrænsninger, sådan som det faktisk foreligger i lovforslaget. Skønsafgørelsen skal selvfølgelig kunne ankes under alle omstændigheder. Især i lovens første funktionsperiode er der brug for fri ankeadgang, således at der kan danne sig en praksis, uden at det socialpolitiske landkort bliver for kuperet. Derfor har vi også set mulighederne for en praksiskoordinering og en egentlig socialfaglig revision som et vigtigt element, hvis man kunne få det ind. Det er vigtigt at forholde sig kritisk til sagsbehandlingen i kommunerne og amtskommunerne, og kun ved, at der kommer et kritisk modspil, kan det udvikle sig til gavn for alle parter.

Vi er også af den opfattelse, at alle borgere bør kunne anke over afgørelser om personlig hjælp, omsorg, pleje m.v. Det er godt, at de under 67-årige nu får den mulighed, men vi er sådan set af den opfattelse, at alle borgere burde have den mulighed, eventuelt ved, at klagerådene fik reel kompetence. Derfor har vi også, selv om vi er af den opfattelse, at lovforslag nr. L 228 alt andet lige må betragtes som et fremskridt i forhold til det, der fungerer i dag, stillet en række ændringsforslag for at give et signal til både ministeren og omverdenen, også fordi vi tror, at den politiske diskussion om, hvilket sociallovssystem vi skal have, går videre. Vi har også valgt at stille en lang række ændringsforslag til nr. L 228 om inddragelsen af brugerne, forbedringer af praksiskoordinering, at det skal have opsættende virkning, når man f.eks. anker et aktiveringstilbud. Sådan nogle ting har vi foreslået puttet ind i lovtæksten.

Det er sådan set det lovforslag, som vi kan sige at vi uden at få politiske problemer med vores opfattelse af, hvad der er fremskridt i denne sammenhæng, kan lægge stemmer til.

De øvrige lovforslag stemmer vi alle sammen imod, medmindre selvfølgelig den række ændringsforslag, som Enhedslisten har stillet, vedtages. Det er måske ikke særlig sandsynligt, men vi har stillet en lang række ændringsforslag, som selvfølgelig betyder, at lovforslagenes karakter fuldstændig ændres, hvis de alle sammen blev vedtaget.

Jeg vil prøve at tage dem én for én:

For det første serviceloven, lov om social service. Man kan sige, at der jo er kommet en række gode ting ind i den, bl.a. på børneområdet med formålsparagraf, anciennitetsprincip, men efter vores opfattelse bærer forslaget stadig væk præg af hastværk. Derfor er der store dele af f.eks. voksenområdet, som næsten ikke er beskrevet. Det gælder f.eks. misbrugsområdet.

Et af de forslag, som ligger til afstemning her om lidt om økonomisk tilskud til privat pasning, er efter vores opfattelse uspiseligt. Det bedste, man kan håbe på for børnene – og nu tager vi udgangspunkt i børnene – er, at den ordning sådan groft taget ikke fører til noget eller kun fører til, at den bliver brugt i et meget begrænset omfang. Men det har vi ikke nogen som helst garanti for; den kan lige så godt føre til en cementering af det her som den almindelige form, og måske forskydes det, vi vil kalde et kvalitativt børnepasningstilbud, over i forskellige mere eller mindre uspiselige private og personlige ordninger, som i hvert fald efter vores opfattelse ikke er til gavn for børnene.

Derfor mener vi, det er et uspiseligt element, som vi helst havde været foruden.

Vi er heller ikke tilhængere af puljeordningerne. Vi mener sådan set, at de også er lidt af en pestilens, der er kommet ind på et tidspunkt. Det er interessant, at hverken i forbindelse med den første ordning om frit valg, den første ordning om den private pasning og om puljeordningerne, har man inddraget en egentlig evaluering af disse ordninger. Det kan sådan set undre, at man gør dem til permanent lovgivning, uden at man prøver at få en evaluering ind.

Hvis man ser på mulighederne for anke over personlig hjælp og pleje for de under 67-årige, må vi jo sige, at for de under 67-årige er det godt, og det er den vej, vi skal. Men vi må samtidig også understrege, at der ved, at man fast-